

Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos
direktoriaus 2014 m. vasario 17 d. įsakymo
Nr. B1-114

3 priedas

(Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos
direktoriaus 2014 m. spalio 31 d. įsakymo
Nr. B1- 939 redakcija)

KIAULIŲ LAIKYMO VIETŲ SUSKIRSTYMO Į RIZIKOS GRUPES KRITERIJAI IR JOMS TAIKOMOS KONTROLĖS PRIEMONĖS

1 rizikos grupė – šiai rizikos grupei priskiriamos kiaulių laikymo vietos, esančios Lietuvos Respublikos teritorijose, nurodytose 2014 m. spalio 9 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimo 2014/709/ES dėl gyvūnų sveikatos kontrolės priemonių, susijusių su afrikiniu kiaulių maru tam tikrose valstybėse narėse, ir kuriuo panaikinamas įgyvendinimo sprendimas 2014/178/ES (OL 2014 L 295, p. 63) (toliau – įgyvendinimo sprendimas 2014/709/ES) priedo I, II ar III dalyse, iš kurių kiaulės tiekiamos rinkai ar skerdykloms. Šiai rizikos grupei priklausančios kiaulių laikymo vietos privalo atitikti Biologinio saugumo priemonių reikalavimus kiaulių laikymo vietose, patvirtintus Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos direktoriaus 2011 m. liepos 11 d. įsakymu Nr. B1-384 „Dėl Biologinio saugumo priemonių reikalavimų kiaulių laikymo vietose“ (toliau – Biologinio saugumo priemonių reikalavimai kiaulių laikymo vietose) ir iš jose laikomų kiaulių privalo būti imami kraujo mėginiai įtarus nors vienai kiaulei afrikinį kiaulių marą (toliau – AKM). Įgaliotasis ar valstybinis veterinarijos gydytojas šiai rizikos grupei priklausančiose kiaulių laikymo vietose laikomas kiaules turi apžiūrėti kliniškai ne rečiau kaip 2 kartus per metus, taip pat atlikti laikomų kiaulių apskaitos kontrolę.

2 rizikos grupė – šiai rizikos grupei priskiriamos kiaulių laikymo vietos, esančios Lietuvos Respublikos teritorijose, nurodytose įgyvendinimo sprendimo 2014/709/ES priedo I, II ar III dalyse, kuriose kiaulės laikomos savo reikmėms. Šiai rizikos grupei priklausančios kiaulių laikymo vietos privalo atitikti Biologinio saugumo priemonių reikalavimų kiaulių laikymo vietose 21 punkto nuostatas ir iš jose laikomų kiaulių kraujo ir (ar) organų mėginiai privalo būti imami įtarus nors vienai kiaulei AKM arba nors vienai kiaulei pasireiškus neaiškiems klinikiniais simptomams, padidėjus temperatūrai, padidėjus kiaulių sergamumui arba kiaulei nugaišus. Įgaliotasis arba valstybinis veterinarijos gydytojas turi įvertinti paskerstų kiaulių organų patologinius pokyčius ir paimti kraujo ir organų mėginius AKM tyrimams.
